

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Stuk (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Stuk", i Bang, Herman: *Stuk*, udg. af Paul Nørreslet , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang07val-shoot-idm140472355284912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Stuk

– At Desgrais var gaaet – var bare godt. Man fik andre – billigere, ti for én, sagde Adolf.

– Ti for én, bekræftede Spenner.

– Men, sagde Adolf, det er dog paa høje Tid, man sætter Martens ud.

– Ja, sagde Spenner, der er sket Ulykker nok.

At »sætte hinanden ud« var et Yndlingsthema blandt Direktørerne nu. Hver af dem byggede Lufkasteller og lagde Planer om at blive ene og fri for den anden, »saa det endelig kunde gaa og man blev sin egen Herre«. Adolf og Spenner vilde købe Martens ud samme Dag »den Prioritet blev ordnet«, og Martens løb Gade op og Gade ned og fortalte, at »han købte Historien kvit igen«, som han sagde – til hvem, der vilde høre det.

De blev ved at spise og drikke. Herluf talte igen om Madam Martens, og de lo paa ny, mens Adolf frittede Kellneren ud, som krammede snakkesalig frem med sine Køkkenmemoirer for Direktørerne, der sad omgivne af Vinkølere og Fade, de havde sat fra sig paa Stole, som af en hel Vold.

Ved Desserten blev der banket paa Døren. Det var Billetkasserer Jespersen, der vilde afgive Rapport om Salget: der var kun solgt daarligt, rent daarligt til Koncerten.

– For tohundrede og syv Kroner, sagde Hr. Jespersen.

Tohundrede og syv Kroner, raabte Adolf. Ved alle tre Salg? sagde han med løftet Glas og efterlignede Hr. Theodor Franz' Stemme, der altid lød som en halv Torden.

– Ja, sagde Hr. Jespersen, der bestandig betragtede det som en rent personlig Skændsel, naar der var daarligt solgt ved »Hullet« og som ikke forstod al den Lystighed hos Direktørerne, der blev ved at lé ad hans to hundrede og syv:

– Ved alle tre Salg, tilstod han forknyt.

– Det er ikke til Laurbærkransene, raabte Spenner.

– Nej, sagde Hr. Jespersen, det er ikke til Udgifterne. Og da de andre stadig lo, sagde han ligesom undskyldende i en bekymret Tone:

– Men der er ingen »Træk« mer, Hr. Direktør.

– N-øj, sagde Berg.

Adolf kom slet ikke ud af sin høje, kighostelignende Latter: Jespersen maatte have et Glas, sagde han, Jespersen fortjente et Glas. Men